

אכרים אחדים מביעים את צערם על ש"אינם יכולים", לדבריהם, לקחת פועלים עברים ולו רק נוכחו, כי "יכולים" הם, כי עתה היו שמחים מאוד למסור את עבודתם ל"חרתים" עברים.

ואם ב"יכולת" לעבוד בפועלים עברים אכרינו עוד לא "נוכחו", אבל באמונת לבם של הפועלים הערבים הם נוכחו זה מכבר. כשלושת רבעי שעה מהמושבה ישנו כפר "שרפיה". פלחי הכפר הזה המה מאז שכנים לא נעימים למושבה: רועים את בהמתם בשדות המושבה, גונבים בכל עת מצוא חפצים קטנים ככל אשר תשיג ידם ומשתדלים להסיג גם את הגבול אשר בין שדות המושבה והכפר. בני המושבה סבלו זמן רב והחרישו מבלי חפץ לבוא בתגרה עם השכנים. בשנה שעברה שכרו בני המושבה לשומרים שלושה פלחי הכפר הזה בתקותם כי בהמסר המפתח לגנב לא יגנוב... אבל תקותם לא באה. הגנבות הקטנות והבעירה בשדות המושבה נתרבו וע"כ לקחה המושבה בשנה הזאת שומרים אחרים, ובני "שרפיה" התרגזו עוד יותר. והגיעו הדברים עד לסכסוכים קשים מאד, שיכלו להגמר באסונות". זה תאור המושבה קסטינה כפי שהתפרסם ב"הפועל-הצעיר", בשנת תרס"ח (1908). יש להניח שבשנת תרס"ד, כשבאנו אנחנו למושבה, לא היה המצב שונה.

בית דובר עברית

עם בואנו ארצה, החל אבא שוקד על הקניית השפה העברית לביתו, כי פרט ליהודה אשר עוד ברוסיה החל קורא "הללויה" בהדגשת הלמד לפי הניב הרוסי — סיפרה אמא — לא ידענו מלה עברית; אבל תוך זמן קצר כשרק למדנו למלמל כמה עשרות מלים עבריות — נאסר עלינו